

Υπουργοί, παράθυρα καί σοβαρότης

του Νικ. Α. Γ. Διναρδάτου

Μέχρι προσφάτως και επί αρκετό χρόνο η τηλεόραση της Βουλής προέβαλλε την αγγλική χιουμοριστική σειρά «Μάλιστα, κύριε πρωθυπουργέ». Πικρή σάτιρα του ρόλου ενός πρωθυπουργού κοινοβουλευτικής χώρας.

Συγγνώμη, αλλά θά διακόψω τη ροή των σκέψεων επί του θέματος τούτου του άρθρου για να διατυπώσω μιά παρατήρηση περί του προγράμματος του τηλεοπτικού σταθμού της Βουλής, το οποίο γενικώς κρίνεται από καλό έως πολύ καλό.

Η γνώμη που θά διατυπώσω είναι διαφορετική, είναι άρνητική. Συμφωνώ πώς είναι (τό πρόγραμμα) από ποιοτική άποψη ικανοποιητικού επιπέδου, ως θέαμα για διανοούμενο (κουλτουριάρικο) κοινό. Αν εξαιρέσει όμως κανείς τις αναμεταδόσεις των συνεδριάσεων του Κοινοβουλίου, το υπόλοιπο πρόγραμμα είναι άσχετο. Καμμία σχέση με το έργο της Βουλής. Νομίζω, δηλαδή, πώς ο σταθμός δεν κάνει σωστά τη δουλειά του. Ακριβέστερα δεν κάνει τη δουλειά του. Δεν είναι δουλειά του να μεταδίδει κινηματογραφικές ταινίες, ντοκιμανταίρ, μουσική, όπερα, πολλά άλλα και ποικίλα. Άλλων δουλειά είναι αυτό.

Πιστεύω πώς ο σταθμός τηλεοράσεως ενός κοινοβουλίου θά έπρεπε κατά κύριο λόγο και σχεδόν αποκλειστικά να ασχολείται με την ενημέρωση (πραγματική, σε βάθος και με αντικειμενικότητα) του κοινού για τό νομοθετικό και άλλο έργο του ίδιου του Κοινοβουλίου, για τό τί σημαίνουν οι ψηφιζόμενοι νόμοι, για τό πώς, πού και πού των πολιτών τη ζωή επηρεάζουν. Συμπέρασμα: Χρειάζεται ριζική αλλαγή κατευθύνσεως. Τέλος της παρεχβάσεως.

Συστατικό του χιούμορ, της σάτιρας είναι πολύ συχνά ή υπερβολή. Και υπερβολή χαρακτηρίζει τη σειρά, ή οποία μου έδωσε την άφορημή για τούτες τις παρατηρήσεις. Χωρίς πάντως να μπορώ να άρνηθώ πώς πολλές πράξεις πρωθυπουργών και ύπουργών άπάδουν προς τό κυβερνητικό γόητρο. Θά έπιχειρήσω λοιπόν να ριζώ μερικές ιδέες για έναν άλλωτικό τρόπο συμπεριφοράς. Έτσι ως συνέχιση σε άλλο επίπεδο της πλάκας που άρχισε ή σειρά «Μάλιστα, κύριε πρωθυπουργέ». Και για να βουκαλίζομαι όσα θά έχουν κάποια χρησιμότητα, εάν γίνει ό ψηθιζόμενος κυβερνητικός άνασχηματισμός.

Τό πρώτο πράγμα, τό οποίο θά περιμένα από ένα νέον ύπουργό (πάνω τό θέμα από την άρχή του) θά ήταν τουλάχιστον τόν πρώτο μήνα της θητείας του να μήν έφανισθεί πουθενά, κυρίως όχι στην τηλεόραση. Αν από την πρώτη ή δεύτερη μέρα έχει διαμορφώσει (έτσι νομίζει), και την έκφράζει κιόλας γνώμη για τά θέματα του ύπουργείου του, ξεγράφει τον. Είναι καταδικασμένος σε άποτυχία. Σημαίνει όσι συνεργάστηκε μερικές ώρες με τούς (παλαιάς) κινεζικής νοοτροπίας μανδαρίνους του ύπουργείου, όι όποιοι τόν έτύλιξαν. Για να καταποτισθεί ένας νουνεχής άνθρωπος σε βάθος και με διερευνητικό πνεύμα στα θέματα και τά προβλήματα ενός ύπουργείου -και σχετικός ακόμη αν είναι επαγγελματικώς- θέλει πολλή δουλειά, πολλά μεροκάματα, μεγάλη επιφυλακτικότητα, πολλή περίσκεψη.

Ο νέος ύπουργός θά εύρει άπέναντί του έναν καλά όργανωμένο γραφειοκρατικό μηχανισμό, ό όποιος από την πρώτη στιγμή θά προσπαθήσει να τόν καθυλόμενος χρησιμοποιώντας πονηράδα, μαλαγανιά, δουλικότητα, έξυπνακισμό. Αν τό επιτύχει ή πρώτη και άλλανθαστη ένδειξη θά είναι όσι ό ύπουργός θά άρχισι από τίς πρώτες του μέρες να παριστάνει τόν έξυπνο για τό άντικείμενο του ύπουργείου του. Ένώ άπλωσ θά έπαναλαμβάνει «ιδέες» που του υπέβαλαν. Θά του είναι σχεδόν άδύνατο να ξεφύγει από τη βαριά σκιά του γραφειοκρατικού μηχανισμού. Καλό παράδειγμα προς μίμηση: Ο κ. Τάκης Άθανασόπουλος, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΗ, είχε την πρώτη του συνάντηση με τούς δημοσιογράφους, προς τούς όποιους ανέλυσε την κατάσταση της έπιχειρήσεως και άνακοίνωσε τη στρατηγική και τά μέτρα για την άντιμετώπιση των προβλημάτων της, μόλις την περασημένη έβδομάδα, τρεις μήνες ύστερα από την άνάληψη των καθηκόντων του.

Θά μου άρεσε, από εκεί και πέρα, ό ύπουργός μας να κάνει δηλώσεις προσωπικά ό ίδιος μόνο για θέματα θεμελιώδους σημασίας και αυτό να γίνεται στη Βουλή, όι δηλώσεις να άπευθίνονται προς τούς βουλευτές. Έτσι θά έπεδείκνυε σεβασμό προς τόν θεσμό του Κοινοβουλίου και έμμεσα προς τόν λαό, ό όποιος τόν έξουσιοδότησε να ενεργεί κυβερνητικές πράξεις. Είναι προφανές όσι τέτοιας σημασίας θέματα δεν άνακύπτουν καθημερινώς. Και ως συνέπεια όσι θά χρειάζεται να έμφανίζεται στην τηλεόραση και τό ραδιόφωνο για να ενημερώσει την κοινή γνώμη άμεσα και πιο άναλυτικά επ' αυτών. Σε κάθε άλλη περίπτωση θά έκπροσωπείται από έξουσιοδοτημένο ικανό υπάλληλο της ύπηρεσίας του.

Η σημερινή κατάσταση (μοναδική σε δημοκρατική χώρα) ή μιση έναλλάξ κυβέρνηση να βρισκονται από τά χαράματα ως τη νύχτα μπροστά σε ένα ραδιοφωνικό μικρόφωνο ή να κρέμονται στα τηλεοπτικά παράθυρα διαγκωνιζόμενοι με έμπαθείς μισοφόρους τών βαρώνων τών media περί όνισκου (ούτε καν περί όνου) σκιάς, ή σημερινή αυτή, λέω, κατάσταση δεν περιποιεί τιμή ούτε στους ίδιους ούτε στην κυβέρνηση, της όποιας είναι μέλη. Ούτε φέρνει όφέλη. Άνυθέτως κάνει (μεγάλη) ζημιά. Γιατί δείχνει τη γύμνια πολλών από αυτούς.

Για να μήν αναφερθώ έκτενέστερα στο άναξιοπρεπές θέαμα τών ύπουργών, όι όποιοι βγαίνοντας από τό Μέγαρο Μαξίμου δέχονται να άπαντούν σε αυθάδεις έρωτήσεις άκροβολιστών δημοσιογράφων που τούς έχουν στήσει εκεί καρτέρι. Και όποιον πάρει ό Χάρος. Αν ό ύπουργός έχει να πει κάτι, φτάνει μία γραπτή άνακοίνωσή του, ή έστω, ως τό πει στο γραφείο του στους συντάκτες, όι όποιοι καλύπτουν τό ύπουργείο του και τουλάχιστον λόγω του περιβάλλοντος θά άπευθίνονται προς αυτόν με κάποιο σεβασμό.

Ός πολίτη δεν με ένδιαφέρει, για να άκριβολογώ με άπρωθεί, τό τηλεοπτικό θέαμα ύπουργών, βουλευτών, νομαρχών, δημάρχων και γενικώς άξιωματούχων, κυρίων και κυριών, σε πανηγύρια, διασκεδάσεις και ταμπούσια. Θά έπρεπε και όι όιδιους να ντρέπονται άντι να κορδώνονται μπροστά στις κάμερες. Βλάπτει την ύγεια τό θέαμα προβεβλημένων άτομων να κορδακίζουν «στην ύγεια μας» τά Σαββατόβραδα και στα άλλα παρόμοια. Μου προκαλεί άποστροφή να βλέπω Έλληνες (λέμε πώς είμαστε Ευρωπαίοι) να ρίχνουν ζεμπτεκιές, να χορεύουν τσιφτετέλια και όλα αυτά τά άηδη κοινήματα και πυγοσεισίματα, ύπολείμματα ενός άσιατικού πολιτισμού, του όποιου την όποια επίδραση θά έπρεπε από πολύν καιρό να έχουμε άπορρίψει και άποβάλει. Έκτός όλων τών άλλων λόγων ή άνατολίτικη νοοτροπία είναι βάρος στον σημερινό άνταγωνιστικό τρόπο ζωής.

Και πολλά άλλα, χώρου επιτρέποντος, θά ήταν εύκολο να άραδιάσει κανείς. Όπως π.χ. όσι δεν προσοδίδει κέρως στους άρχοντες ή συνήθεια προσκνηματικών χειρονομιών προς αυτό που, κατά παλαιότερο χαρακτηρισμό πρώην πρωθυπουργικής συζύγου, είναι... ό Παρθενώνας (!) του νεότερου πολιτισμού μας. Ούτε όι έπιδεικτικές παρουσίες σε μεγαλοσιάνικες έκδηλώσεις γλαμουροκοσμικής φιλαλληλίας.

Τελιώνω με τρεις όλιγόλογες φράσεις από τη Σοφία Σειράχ της Παλαιάς Διαθήκης, όι όποιες λένε όσα φοβάμαι όσι δεν έμπορεσα να έκφράσω τόσο έναργώς με χίμες λέξεις: «Ηγούμενον σε κατέστησαν. Μη έπαιρου. Πίνου έν αυτοίς ως εις έξ αυτών, φρόντισον αυτών και ούτω καθίσσον». Και έτσι θά έπανελεγεϊς.